

פרק כ"א: איך נראה ה-S&P מהצד של הכיור

יום חמישי, 23:00 בלילה. הבית שקט, חוץ מהרעש של המקלף ביד שלי ומהנחירות הקלות של יוסף מהספה. הוא חולם על תשואות, אני חולמת על עוזרת בית.

אנשים ברחוב אומרים לי, "רחלי, איזה בעל יש לך! תלמיד חכם, רציני, עם ראש על הכתפיים". אני מחייכת ומהנהנת. הם לא יודעים שאני נשואה לאקסל מהלך.

הם לא יודעים מה זה לחיות עם אדם שמסתכל על ספה קרועה ולא רואה "ספה שצריך להחליף", אלא רואה 'הזדמנות להשקיע 4,000 שקל בריבית דריבית'.

והאוכל? אוי, האוכל. השבוע הוא חזר מ'משנת יוסף' עם חיוך של מיליון דולר וארגז של קישואים. "רחלי!" הוא צעק, "תראי! 2 שקל לקילו!". עכשיו אני צריכה להכין פשטידת קישואים, מרק קישואים, וקישואים ממולאים בקישואים. הילדים מוחים שהם רוצים שניצל, ואני צריכה להסביר להם ש"שניצל זה נכס יקר". נראה אותו מסביר לרבי'ה של חיים למה הילד ירוק.

ולפעמים אני תופסת אותו בובה. מבט עמוק כזה. הלב שלי מתרחב. אני חושבת שהוא עומד להגיד לי משהו. ואז הוא פותח את הפה: "רחלי, את יודעת שאם היינו חוסכים את הכסף של האיפור שלך בחמש שנים האחרונות, היינו יכולים לקנות את הסניף שלהם?". אני נושמת עמוק. "יוסף", אני עונה לו, "אם לא הייתי קונה איפור, היית שם לב שהאישה שלך נראית כמו קישוא?".

אבל השיא היה כשהדוד התקלקל. מים קפואים. הילדים רועדים. ואני שומעת אותו בטלפון עם הטכנאי, מנסה לנהל משא ומתן כאילו הוא קונה את גוגל. "350 שקל?! יש לך בכלל ערך לכסף?". בסוף הוא ניסה לתקן לבד. עכשיו יש לנו דוד עקום, מים פושרים, ובעל עם גב תפוס שצריך מסאז'.

אני מסתכלת עליו ישן. הוא נראה שלו. הוא באמת דואג לנו, בדרך העקומה שלו. הוא רוצה שיהיה לנו עתיד. הוא רוצה לחתן את הילדים בכבוד. הוא פשוט שכח שצריך גם לחיות עד לחופה של רותי. אני מכבה את האור במטבח, משאירה את ערימת הקישואים למחר. "ריבוננו של עולם", אני לוחשת, "תעשה טובה, תן ל-אפ אס פי הזה לעלות קצת מחר. אולי הוא יסכים לקנות לחיים סנדלים חדשים".

לילה טוב, וול סטריט. לילה טוב, מודיעין עילית.

הכותבת אינה משקיעה, אינה אנליסטית, והיא האישה היחידה במודיעין עילית שיודעת מה זה "מדד הניקוי" אבל אין לה מושג איך מדליקים את הבוילר כי המתג שבור כבר שנתיים.
